

FORMULARZ UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO (UK 2)

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 82/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) (...)

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	wnioskodawca	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		J. B.	Koszty wykonania nagrobka Relacja W. W. dot. jego ojca i sytuacji rodziny wnioskodawczyń	Dokumentacja wystawiona przez (...) s.c. Oświadczenie podpisane przez W. W.	324-329 361
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	wnioskodawca	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1. 2.	J. B.	Dokumenty te nie budziły zastrzeżeń sądu i nie były kwestionowane przez strony postępowania

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
	Naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art.8 ust.1 ustawy lutowej w zw. z art.445 kc, poprzez ustalenie, że kwota 150.000 zł;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>w całości odzwierciedla negatywne przeżycia i krzywdy jakich doznał A. W.</p> <p>w trakcie pozbawienia wolności, podczas gdy cierpienia psychiczne (oraz ból wynikający z tortur i spowodowanych nimi deformacji ciała), jaki ojciec wnioskodawczyni musiał odczuwać w okresie izolacji (oraz po niej) dalece przekracza wskazana powyżej wartość.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja pełnomocnika okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym. Zawarta w niej argumentacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Przed odniesieniem się do zawartego w nim zarzutu wypada zaznaczyć, że apelacja ta kwestionowała wyłączenie orzeczenie dot. zadośćuczynienia. Poza zakresem zaskarżenia pozostało więc rozstrzygnięcie sądu meriti odnoszące się do odszkodowania.</p> <p>Rozważając jedyny zarzut apelacji pełnomocnika sąd odwoławczy stwierdził, iż rzekoma obraza przepisów prawa materialnego (w apelacji wskazano art.8 ust. 1 ustawy z dnia (...)</p> <p>o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego Dz.U.2021.1693 t.j., zwanej dalej ustawą lutową) wynikającej z ustalenia, że kwota 150.000 zł; w całości odzwierciedla negatywne przeżycia i krzywdy jakich doznał A. W. w trakcie pozbawienia wolności, podczas gdy cierpienia psychiczne, jaki ojciec wnioskodawczyni musiał</p>		

odczuwać w okresie izolacji (oraz po niej) dalece przekracza wskazana powyżej wartość, dotyczy w istocie błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (vide: art.438 pkt 3 kpk). Zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie od kilkudziesięciu lat utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych. Sąd Apelacyjny wielokrotnie podkreślał za Sądem Najwyższym, iż nie ma obrazy prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę. Jeżeli zatem odwołujący się kwestionuje np. zastosowaną w wyroku kwotę zadośćuczynienia, to podstawą takiej apelacji może być tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a nie obraza prawa materialnego określonej w art.438 pkt 1 lub 1a kpk. Mając powyższe na uwadze zarzut ten oznaczony w apelacji jako pkt 1, zostanie rozpoznany zgodnie z jego rzeczywistym charakterem, o którym mowa była powyżej. Także w orzecznictwie podkreśla się, że art.8 ust. 1 ustawy lutowej nie przewiduje żadnych konkretnych kwot, czy też nawet sprecyzowanych kryteriów określania wysokości zadośćuczynienia, pozostawiając te oceny praktyce orzecniczej w konkretnych sprawach. Podobnie przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące zadośćuczynienia ograniczają się do wskazania, że zasądzona suma ma być „odpowiednia” - art.445 § 1 kc. O tym czy zasądzone zadośćuczynienie spełnia te kryteria decyduje sąd orzekający na podstawie zindywidualizowanych

kryteriów, wynikających z materiału dowodowego sprawy, w następstwie rozważenia wszystkich jej istotnych okoliczności (vide: np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia (...) (...)).

Argumentacja zawarta w przedmiotowej apelacji z dnia (...) sprowadza się w pierwszym rzędzie do nieuzasadnionej, bezpodstawnej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego w P.. Zasadza się ona na innej, niż przyjęta przez Sąd I instancji ocenie materiału dowodowego. Podkreślić przy tym należy, że zaproponowana przez pełnomocnika ocena materiału dowodowego jest całkowicie dowolna i nie znajduje żadnego uzasadnienia

w prawidłowo zebranych materiale dowodowym, który jak już wspomniano został należycie rozważony przez Sąd I instancji. Rozważając zarzuty zawarte w apelacji wypada zauważyć, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. W niniejszej sprawie o czymś takim nie może być mowy. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może się sprowadzać - tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie - do polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku z dnia (...). Stawiając ten zarzut należy wykazać jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania

dopuszczył się sąd I instancji dokonując oceny zebranego materiału dowodowego. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego w konkretnej sprawie odmiennej oceny materiału dowodowego nie może prowadzić do wniosku, że sąd ten dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Konstatując powyższe sąd odwoławczy podziela jednoznacznie w tej kwestii poglądy doktryny i judykatury, w szczególności zaś stanowisko zawarte w wyroku Sądu Najwyższego z dnia (...) Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może bowiem sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego. Stwierdzając to wypada podzielić poglądy zawarte w wyroku Sądu Najwyższego z dnia (...) W przedmiotowej sprawie w apelacji nie podjęto nawet poważnej próby wykazania, że Sąd Okręgowy w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego dopuścił się jakichkolwiek uchybień co do oceny krzywd jakich doznał A. W.. Uchybień takich w ocenie tej nie sposób się dopatrzeć, także co do wyводу w zakresie wysokości należnego z tego tytułu zadośćuczynienia. Prawdliwość tych wniosków znajduje poparcie w materiale dowodowym.

Mając na uwadze wywody apelacji należy przypomnieć, że **zadośćuczynienie** za doznaną krzywdę to odszkodowanie za szkodę niematerialną wynikłą z wykonania wobec A. W. wyroku

byłego W. w B. z dnia (...) w okresie od (...) a stanowią ją negatywne przeżycia psychiczne wiążące się nie tylko z faktem pozbawienia wolności (zatrzymanie, aresztowanie, izolacja więzienna, przebywanie z innymi osobami pozbawionymi wolności, dolegliwe warunki odbywania kary), ale np. również to, że osoba taka w okresie odbywania kary utraciła to, co nazywa się dobrym imieniem. Jest oczywiste, że orzeczenie w przedmiocie zasądzenia odszkodowania i to zarówno poniesionej szkody, jak i wysokości kwoty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, opierać się może jedynie na rzetelnych kryteriach, zweryfikowanych przeprowadzonymi w postępowaniu dowodowym oraz powszechnie przyjętymi zasadami, zakreślającymi granice subiektywnego odczucia krzywdy. W każdym jednak razie stanowisko zajęte w tym przedmiocie przez sąd orzekający powinno być w sposób wyczerpujący uzasadnione, a tym samym umożliwić kontrolę instancyjną. Ocena rodzaju doznanej w związku ze skazaniem krzywdy i wysokość zadośćuczynienia za jej doznanie jest trudna do skonkretyzowania w formie pieniężnej. Należy jednak mieć na względzie całokształt okoliczności dotyczących zarzutów i skazania, rodzaju kary i szkody moralnej, możliwości i warunków życia osoby represjonowanej w okresie kary oraz inne skutki skazania. Oczywistym jest, że przy ocenie wysokości zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę nie można kierować się jedynie długością pozbawionego podstaw prawnych czy też niesłusznego uwięzienia (vide: Komentarz do art.552 kodeksu postępowania karnego, [w:] J. G., L.K. P.,

S. S., Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Tom II (art. 425-673). Wyd. Z., K. (...)). Mając na uwadze, że przepis art.8 ust.1 ustawy lutowej w zw.

z art.552 kpk nie zawiera szczegółowych przesłanek pozwalających na ustalenie wysokości zadośćuczynienia należy stosować kryteria wypracowane dotychczas w orzecznictwie. Ogólnie przyjąć trzeba, że w kwestiach z zakresu prawa materialnego, nie uregulowanych odrębnie, mają wprost zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego odnoszące się zwłaszcza do problematyki zasad ustalania zaistnienia szkody i krzywdy, określania wysokości odszkodowania, zadośćuczynienia, a także zasądzania odsetek. Pogląd ten nie został nigdy zakwestionowany, a wręcz przeciwnie, został zaaprobowany w piśmiennictwie, także cywilistycznym (vide:

B. B., glosa do uchwały (...)). Sąd Apelacyjny

w P. w pełni podziela także argumentację zawartą w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w L. z dnia (...) że zgodnie z treścią art.445 § 1 kc, który ma przecież w niniejszej sprawie bezpośrednie zastosowanie, zadośćuczynienie winno być odpowiednie, a zatem kwota przyznana tytułem zadośćuczynienia winna być przybliżonym ekwiwalentem cierpień psychicznych i fizycznych. Należy jednak pamiętać, że charakter szkody niemajątkowej, bo taką jest w istocie krzywda, decyduje o jej niewymierności. W szczególności zaś odnosi się to stwierdzenie do zadośćuczynienia za krzywdę polegającą na pozbawieniu wolności. Przyznanego jednak zadośćuczynienia nie należy traktować na zasadzie

pełnej ekwiwalentności, którą charakteryzuje wynagrodzenie szkody majątkowej. Odpowiedniość kwoty zadośćuczynienia, o której stanowi art.445 § 1 kc, ma z natury rzeczy służyć złagodzeniu doznanej krzywdy, a jednocześnie nie być źródłem wzbogacenia. Także Sąd Apelacyjny w K. zwraca uwagę, że wysokość zadośćuczynienia wyznaczają dwie granice. Z jednej strony musi ono przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną, z drugiej zaś powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej. Zasada umiarkowanego rozmiaru zadośćuczynienia trafnie łączy się z wysokością stopy życiowej społeczeństwa, gdyż zarówno ocena, czy jest ono realne, czy nie nadmierne, pozostawać musi w związku z poziomem życia. Oczywiście powoływanie się przy ustalaniu zadośćuczynienia na potrzebę utrzymania jego wysokości w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej nie może prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia. Wszystkie wymienione wyżej kryteria mają jednak charakter akcesoryjny. Zasadniczym zadaniem sądu orzekającego w przedmiocie zadośćuczynienia jest określenie krzywd o charakterze niemajątkowym, których doznała osoba represjonowana i powetowanie tychże w drodze satysfakcji materialnej. Ustalając wysokość zadośćuczynienia, które w swej istocie stanowi odszkodowanie za szkody niematerialne wynikłe z pozbawienia wolności, nie można oprzeć się na jednoznacznych, weryfikowalnych i porównywalnych kryteriach, gdyż

takie nie istnieją. Choć zatem ocena okoliczności uzasadniających zasądzenie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania powinna być dokonywana z punktu widzenia przeciętnego człowieka, to jednak sytuacja każdej osoby dochodzącej tego rodzaju roszczenia musi być traktowana indywidualnie. Posiłkując się regulami wypracowanymi na gruncie prawa cywilnego (vide: przywoływany powyżej art.445 § 1 kc), stwierdzić trzeba, że zadośćuczynienie powinno być odpowiednie. Sprawia to, że pozostawiony sądowi zakres swobody w określaniu odpowiedniej kwoty, wyznaczany jest przez te wszystkie zasłogi towarzyszące niewątpliwie niesłusznemu pozbawieniu wolności, które naruszając dobra osobiste, powodują szkodę niemajątkową u pozbawionego w ten sposób wolności (vide: orzeczenia z dnia (...)). Przenosząc te rozważania o charakterze teoretycznym na grunt niniejszej sprawy nie sposób zgodzić się z pełnomocnikiem wnioskodawczyni, że zasądzone przez Sąd Okręgowy w P. zadośćuczynienie nie spełnia wymogów, o których mowa była powyżej. Twierdzenie apelującego, że zasądzona kwota 150.000 zł; jest zbyt niska nie znajduje przekonywującego uzasadnienia. Już powyżej jednoznacznie wykazano, że nie można w tym kontekście eksponować oczekiwań wnioskodawczyni sformułowanych już w pierwotnym wniosku z dnia (...) w sposób w jaki czyni to autor apelacji, albowiem stanowisko stron nie ma bynajmniej charakteru przesądzającego o zasadności dochodzonego roszczenia. Sąd

Okręgowy miał za to prawidłowo na względzie zarówno okres pozbawienia wolności (od (...)– (...) dni). Stwierdzenie o urągających warunkach odbywania kary jest z kolei truizmem, które nic nowego nie wnosi do sprawy, albowiem były one niestety charakterystyczne dla okresu stalinowskiego, na który przypadało osadzenie A. W.. Dotyczą one sytuacji niemal wszystkich osadzonych w tym okresie, co także nie umknęło uwadze Sądu Okręgowego. Dowodem tego jest zapis na s.7 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Poza sporem jest także, że w rozpoznawanej sprawie represje te z przyczyn politycznych dotknęły osoby niekaranej, uczciwie żyjącego ojca rodziny. Niewątpliwie spowodowało to negatywne przeżycia psychiczne u ww., wynikające m.in. z izolacji od rodziny, czy też karygodnego traktowania przez funkcjonariuszy tzw. aparatu bezpieczeństwa, czego dowodem są nie tylko twierdzenia wnioskodawczyni, ale i oświadczenie jej zmarłego brata. Kształtując wysokość zadośćuczynienia sąd I instancji miał przy tym na względzie także zarówno intensywność czynności śledczych wobec represjonowanego, zakres szykan (w tym pobicie, wyzwiska, obecność rodziny podczas zatrzymania), jak i warunki jakich ww. doświadczył w trakcie całego pozbawienia wolności a nie tylko samego odbywania kary już po wyroku. Uwaga ta odnosi się m.in. do negatywnych przeżyć psychicznych. Skarżący tego toku rozumowania nie zdołał zakwestionować. Okoliczności, którymi pełnomocnik posługuje się w uzasadnieniu swojej apelacji zostały bowiem w pełni uwzględnione przez sąd I instancji,

który nie tylko ich nie bagatelizował ale nadał im właściwą rangę i znaczenie. Znamienne, że apelujący nie potrafił wykazać, jakich to konkretnie uchybień dopuścił się sąd I instancji, poprzestając de facto na jałowym powielaniu tezy, że wnioskodawcy nie zgadzają się z twierdzeniami Sądu I instancji i że zasądzone zadośćuczynienie w kwocie 150.000 zł; jest niewystarczające. Analogicznie należy oceniać postulat podniesienia ww. kwoty do poziomu 400.000 zł; bez przekonywującego uzasadnienia takiego stanowiska. Pogląd, że jedynie ww. kwota jest odpowiednia do poziomu cierpienia, którego ojciec ww. doznał podczas osadzenia w więzieniu nie jest przekonywujący, albowiem nie został poparty odpowiednią argumentacją. Bynajmniej waloru takiego nie ma de facto publicystyczna część uzasadnienia apelacji na s.4, odnosząca się do utraty zaufania do organów ówczesnego państwa. Sąd Apelacyjny pragnie zauważyć, że A. W. jako żołnierz (...) a następnie A. z pewnością miał należyty, krytyczny stosunek do wprowadzanych ówczynie porządków reżimu komunistycznego. Z tego też powodu – kierując się patriotycznymi pobudkami – zwalczał jego przejawy, działając na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Z kolei twierdzenie, że sąd meriti nie uwzględnił podnoszonej także w apelacji okoliczności w postaci ukrywania się ww. przez okres 4 lat od zwolnienia z zakładu karnego jest niezrozumiałe i dowodzi jedynie braku dostatecznego zaznajomienia się z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku na s.6. Sąd odwoławczy w pełni podziela pogląd wyrażony w orzecnictwie m.in.

w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego we W. z dnia (...) ((...)), że szkoda i krzywda, o której mowa w art.8 ust. 1 ustawy lutowej, powinna w sposób bezpośredni wynikać m.in. z wyniku z wydania lub wykonania orzeczenia albo decyzji. Dla uwzględnienia danego roszczenia konieczne jest wykazanie i stwierdzenie zaistnienia normalnego związku przyczynowego pomiędzy pozbawieniem wolności, a szkodą, która powstała na skutek tego zdarzenia. Uwaga ta odnosi się np. do konsekwencji zdrowotnych pozbawienia wolności. W tym miejscu należy zaznaczyć, że w sprawach rozpoznawanych w oparciu o ustawę lutową ciężar udowodnienia okoliczności, z których strona wywodzi skutki prawne spoczywa na tej stronie (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w (...)). Z obowiązków tych autor apelacji nawet nie próbował się wywiązać, poprzestając na polemice z ustaleniami sądu I instancji. Pełnomocnik zdaje się przy tym pomijać, że z przyczyn oczywistych sąd meriti nie miał możliwości przesłuchania A. W. na ww. okoliczności. Wiedza samej wnioskodawczynie także w tym zakresie nie była zbyt bogata, albowiem z uwagi na wiek pozyskała ją głównie z relacji matki i braci. Rodzi to rzecz jasna określone ograniczenia. Skarżący sam przy tym zaznaczył w uzasadnieniu apelacji, że o swoich cierpieniach A. W. „ prawie nigdy nie opowiadał by nie budzić bolesnych wspomnień”. Potwierdza to zresztą lakoniczność twierdzeń J. B., czy też relacji jej zmarłego brata na ten temat. Należy pamiętać, że ustawa lutowa przewiduje przy tym przyznawanie odszkodowań i zadośćuczynień wyłącznie za skutki wydanych orzeczeń, a nie

za skutki prowadzenia działalności opozycyjnej, patriotycznej. Nawet z treści zeznań wnioskodawczyni wynika wprost, że do tych ostatnich należał fakt ukrywania się jej ojca po zwolnieniu. Obawiał się on bowiem kolejnych represji. Nie był to natomiast skutek pozbawienia wolności, skazania, czy też wykonania wyroku z dnia (...) Mając na uwadze realia stalinowskie obaw tych Sąd Apelacyjny w P. w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę bynajmniej nie bagatelizuje. Jak jednak trafnie zauważył Sąd Apelacyjny w S. zadośćuczynienie i odszkodowanie oparte na treści art.8 ust. 1 ustawy lutowej nie służą wynagrodzeniu zasług za działalność niepodległościową, a jedynie mają na celu rekompensatę rzeczywiście poniesionych krzywd i szkód (vide: wyrok z dnia (...)). Z tych też powodów ww. okoliczności podnoszone na s.4 apelacji pozostają bez istotnego związku dla wysokości zadośćuczynienia. Uwaga ta odnosi się także do kwestii nagrobka ojca wnioskodawczyni. Fakt jego wystawienia przez J. B. skarżący ujmował jako dodatkowy argument – podniesiony już po wniesieniu apelacji w dniu (...)– uzasadniający podwyższenia zadośćuczynienia do kwoty 400.000 zł; (vide: k.322-329). Pogląd takich jest chyby, albowiem apelujący myli roszczenia. Ustawodawca przyjął bowiem w art.9 ustawy lutowej odrębnie od zadośćuczynienia możliwość pokrycia kosztów symbolicznego upamiętnienia zmarłej osoby niesłusznie represjonowanej. Treść tego przepisu jest jednoznaczna, czego przejawem jest użycie sformułowania „ niezależnie od odszkodowania i zadośćuczynienia”. Tego rodzaju roszczenia brak jest jednak we wniosku a

nawet następnie w apelacji. Oczywistym jest przy tym, że do jego uwzględnienia niezbędne jest także wykazanie przesłanek przewidzianych w tym przepisie. Starzeń takich skarżący nawet nie próbował podejmować.

Reasumując wypada zauważyć, że zasądzona kwota bynajmniej nie odstaje in minus od podobnych przypadków. Sąd Apelacyjny w P. od dawna pozostaje przy tym na stanowisku (vide: uzasadnienie wyroku z dnia (...)), że kwoty zadośćuczynienia zasądzone w innych sprawach osób represjonowanych mogą w kwestii miarkowania zadośćuczynienia stanowić jedynie niewiążącą wskazówkę dla sądu rozpoznającego dane roszczenie, natomiast w żadnym stopniu tego sądu nie wiążą. Niewątpliwie sąd I instancji miał to na uwadze, podobnie jak i wytyczne Sądu Najwyższego przywołane m.in. w uzasadnieniu wyroku z dnia (...)), że określając wysokość zadośćuczynienia trzeba mieć na względzie, że ma ono charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, adekwatną do warunków gospodarki rynkowej. Wywód Sądu Okręgowego jest ze wszech miar przekonywujący i pozytywnie odróżnia się od dywagacji skarżącego. Twierdzenia tego ostatniego zawarte w apelacji mają charakter polemiczny i nie podważają logiki sądu meriti.

Wniosek

O zmianę pkt 1 wyroku poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz J. B. kwoty 400.000 zł; wraz z ustawowymi odsetkami od daty

zasadny

częściowo zasadny

<p>złożenia wniosku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia,</p> <p>O zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz Wnioskodawcy kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.</p>	<p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak skutecznych zarzutów apelacji pełnomocnika i okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu. Konsekwencją uznanie apelacji za bezzasadną było także nieuwzględnienie wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym na rzecz wnioskodawczyni. Analogiczne chybione były także oczekiwania skarżącego w zakresie daty, od której należy liczyć „ustawowe odsetki”, których ww. domagał się w pkt 1 wniosków apelacji na s.2 (kwestia nie została objęta zarzutem ww. środka odwoławczego a została ujęta w wyłącznie we wnioskach apelacji). Okoliczność ta od lat utrwalona jest w orzecznictwie, czego przykładem jest np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia (...)Sąd Najwyższy jednoznacznie wskazał w nim, że orzeczenia wydane na podstawie art.8 ust. 1 i 4 ustawy lutowej <u>stają się wykonalne dopiero po uprawomocnieniu się</u> i dopiero z tą chwilą można przyjąć, że Skarb Państwa powinien spełnić świadczenie. Skoro zatem dopiero z momentem wydania prawomocnego orzeczenia wysokość świadczenia jest znana, to trafne jest zasądzenie zadośćuczynienia z</p>		

ustawowymi odsetkami od dnia
uprawomocnienia się wyroku.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) ((...))	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Brak skutecznych zarzutów apelacji pełnomocnika i okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.13 ustawy lutowej. Obciążono nimi Skarb Państwa. Sąd odwoławczy nie uwzględnił przy tym wniosku pełnomocnika Prezesa Sądu Rejonowego w B. o zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego (...)

), mimo nieuwzględnienia apelacji strony przeciwnej,
albowiem ww. nie uczestniczył w postępowaniu przed
Sądem Apelacyjnym w P..

PODPIS

P. G. H. K. M. Ś.